

Tudás . . .

Tudás könyvéből olvasom :
Nincs trón az égben, nincsen Ur.
Mindent a „v a n“-ból okosan
Sok, bölcs esély alakba gyúr.

Hozsánna! apró kis betűk,	Nem kérdem én, ki hát az ur?
Parányi, büszke lázadók!	Csak azt mondjátok meg nekem:
A bölcs eset, hogy így hozá	Hól itt e könyvnek kezdete?
Ám rajta hát: tanítsatok.	Ama legelső lap: „legyen“.

A tudás hallgat, nem felel
S elmélyedés csöndjében itt
Nagy, Isten-sejtés engemet
Eláraszt hittel s boldogit.

Jékey Aladár.

Hymnus

a hódmézvővásárhelyi unitárius imaház megnyitására.

Nagy Isten, kit dicsőítnek,	Hogy mi is egybe gyűlhessünk
Az egeknek egei,	Imádni Felségedet,
Kinek nagyságát hirdetik	Szent nevedben avatjuk fel
A csillagok ezrei,	Szerény imatermünket;
A föld minden népsége	Oh ki hivedhez vagy
Műveid ékessége,	Kegyelemmel gazdag s nagy,
Téged imádunk örökre	Szenteld meg ezt szentségeddel,
Oh szeretetnek Istene.	Töltsd be igaz szeretettel.

Emberi kéz nem építhet	Add, hogy lehessen e hajlák
Neked méltó hajlékot,	Tiszta élet forrása,
Falak közé nem fogható	Világosságnak kútfeje,
Mérhetetlen jóságod:	Utmutató a jóra.
De ha keresnek hiven	Oh, ki nagy vagy fent és lent,
Jelen vagy ott oh Isten,	Egyetlen, örök és szent:
Hol hived egybegyűlnek	Hallgasd meg hő könyörgésünk,
S szeretetben egyesülnek.	Buzgó szívvel esedezőnk.

Nagy Tamás.

HALOTTI KÖNYÖRGÉSEK.

1.

A n y a f e l e t t .

(Gyakori temetés idején.)

Mindenható Isten! ki mindeneket szabad akaratod szerint teremtetted, de mindeneken is szabadon és végtelenül uralkodol: im e helyen egy feldult család gyászravatalánál, egy jó és hű nő s egy áldott anya korán elhült porainál lelkünkben szomorúsággal, szivünkben mély bánattal gondolunk reád, s végtelenséged előtt leborulva az eltűnt boldogság romjai között is áldozatot hozunk Tenéked!

Szép és magos az ég felettünk, s lehet hogy ott boldogság van; számtalanok a világok, s lehet, hogy azoknak lakói boldogabbak mint mi: de a mi földünk sötét, s kivált hazánk és földrészünk, melyen lakozunk, gyászos és mind csak siralom, mind csak vesztes és bánat minden nyomon, mindennap és minden pillanatban. A fák azért döntetnek ki, hogy a deszkákból koporsók készüljenek, a fölök azért termett, a fák azért virágoztak és gyümölcsöztek, hogy min egykor a kisértés és fenyítés idején: ha abból eszünk, halálnak halálával halunk meg! Mintha egy nagy sir volna az egész úr az ég és a föld között, halálos a levegő, vészes minden pillanat, kárhozatos minden öröm és gyönyörűség. Temetés foly mindennap, mind csak koporsó és sirhalom mindenfelé. Ujabb sebek a föld nagy testén a kihányt sirhalmok, ujabb sebek az emberek szivén a folytonos és szünni nem akaró veszteségek. Oh kibékül-e már valaha az ég a földdel, — lesz-e valaha bár anynyi eső, a menynyi köncsepp elhullott, anynyi balzsam, a mennyi sziv a sebektől megvérzett, s lesz-e bár anynyi fű, hogy a kihányt göröngyök s a felszaggatott s most kopár sirhalmok bár bezöldüljenek?! . . . Uram! erős szakot szenvedünk, adj már békeséget földünkön, elég immár, küldj szabaditást és vigasztalást az egek ből.

Te a mint tengerrel a földet körülvetted, az emberek a mint